

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Michala Bobka, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: J. C., zast. Mgr. Milanem Šikolou, advokátem se sídlem Skalky 2918/28, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 2. 2024, č. j. X, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 12. 9. 2024, č. j. 60 Ad 5/2024 - 88,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná prvostupňovým rozhodnutím zamítla žádost žalobkyně o invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení není invalidní. Podle tohoto posudku poklesla pracovní schopnost žalobkyně z důvodu lehkého funkčního postižení páteře pouze o 30 %. Nesplňuje proto podmínku invalidity podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Námitky žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaná zamítla s odkazem na nově vypracovaný posudek, který závěry posudku Okresní správy sociálního zabezpečení potvrdil.

[2] Žalobkyně se obrátila na Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci. Ten její žalobu zamítl. Krajský soud si vyžádal posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem, který potvrdil závěry obou předchozích zpracovaných posudků, tedy že pokles pracovní schopnosti žalobkyně činí celkově 30 %. Tento posudek shledal krajský soud úplným, správným a přesvědčivým. Uzavřel proto, že žalobkyně není invalidní, neboť nebyl prokázán pokles její pracovní schopnosti alespoň o 35 %.

[3] Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností. Její důvody lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka konkrétně namítá částečnou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neobjektivnost a závislost posudkových komisí na žalované a nesprávnost skutkových závěrů posudkových komisí ohledně míry poklesu její pracovní schopnosti. Mimo jiné poukazuje i na to, že nebyla zohledněna její propouštěcí zpráva z Lázní Luhačovice ze dne 6. 2. 2024.

[4] Nejvyšší správní soud (dále též jen „NSS“) se po konstatování přípustnosti kasační stížnosti zabýval její přijatelností ve smyslu § 104a soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem *podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele*. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[5] Podstatný přesah zájmů stěžovatele NSS vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS (k uplatnitelnosti zde vyslovených názorů na současnou úpravu srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021 - 28). Podstatný přesah bude dán pouze v případech, kdy se kasační stížnost (1) týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu anebo (2) právních otázek řešených dosavadní judikaturou rozdílně. Podstatný přesah zájmů stěžovatele bude dán (3) rovněž v případě potřeby učinit odklon od ustálené judikatury. Konečně bude kasační stížnost přijatelná (4) tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Takovým pochybením jsou především případy, kdy krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zároveň však platí, že NSS není v rámci hodnocení přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. V rámci posouzení přijatelnosti také z povahy věci není místo pro plnohodnotný věcný přezkum napadeného rozhodnutí, tudíž se v uvedené souvislosti NSS omezuje na případy *zjevných* pochybení krajského soudu.

[6] Žádný z těchto případů není dán. Kasační stížnost je proto **nepřijatelná**.

[7] Judikatura NSS již vymezila kritéria přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí. Plyne z ní, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při jejich posuzování, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (srov. např. rozsudky NSS ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, či ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45).

pokračování

[8] S ohledem na námitku nedostatečného, resp. nesprávného zjištění skutkového stavu v projednávané věci poté NSS připomíná, že posouzení zdravotního stavu, konkrétněji invalidity, je podle ustálené judikatury otázkou odbornou (medicínskou), k níž soud nedisponuje potřebnými odbornými znalostmi. Výchozím bodem pro rozhodování správního soudu jsou tudíž závěry odborníků (srov. např. rozsudky NSS ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003-54, č. 511/2005 Sb. NSS, ze dne 30. 11. 2009, č. j. 4 Ads 81/2009-46, nebo ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013-20). Pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost fyzických osob MPSV, které za tím účelem podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, zřizuje jako své orgány posudkové komise (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003-82, č. 526/2005 Sb. NSS). Ve vypracovaných posudcích se hodnotí nejenom celkový zdravotní stav a dochované pracovní schopnosti pojištěnce, ale formulují se v něm i posudkové závěry o invaliditě, jejím vzniku, zániku či dalším trvání. Tento posudek je tedy v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem, na nějž je soud při nedostatku odborných znalostí odkázán. Úkolem soudu je nicméně zhodnotit jeho jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost (srov. např. rozsudky NSS ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Ads 42/2003 - 61; č. 800/2006 Sb. NSS, ze dne 11. 10. 2013; č. j. 4 Ads 42/2013 - 43; či ze dne 8. 7. 2015, č. j. 10 Ads 116/2014 - 46, bod 8).

[9] Konečně, pokud jde o námitku neobjektivnosti, resp. závislosti posudkových komisí na žalované, poukazuje NSS na svoji judikaturu, podle níž sama skutečnost, že posudková komise je orgánem MPSV, není důvodem k pochybnostem o objektivitě jejích závěrů. Ta má být garantována složením posudkových komisí, které sestávají nejen z posudkových lékařů a tajemníků z řad pracovníků MPSV, ale i z odborných lékařů jednotlivých klinických oborů, tedy osob odlišných od pracovníků MPSV (rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2003, č. j. 5 Ads 4/2003 - 35, č. 33/2003 Sb. NSS, nověji např. usnesení NSS ze dne 9. 5. 2024, č. j. 6 Ads 188/2023 - 29, bod 18).

[10] K řešení všech otázek nastolených stěžovatelkou v její kasační stížnosti tedy již existuje ustálená judikatura. NSS neshledal tuto judikaturu rozpornou. Rovněž necítí potřebu se od ní odchýlit. Nedospěl ani k závěru, že by se krajský soud dopustil *zásadního* pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Rozhodnutí žalované a krajského soudu má oporu ve správním a soudním spise a reflektuje závěry citované judikatury. Krajský soud postupoval korektně, jestliže vyšel z posudku posudkové komise MPSV a ten hodnotil z hlediska určitosti, úplnosti a přesvědčivosti. Posudková komise MPSV přitom na str. 8 posudku zohlednila rovněž propouštěcí zprávu ze dne 6. 2. 2024, na kterou stěžovatelka v kasační stížnosti poukazuje.

[11] Z uvedených důvodů NSS neshledal důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto ji odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení NSS rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.). Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná sice byla v řízení úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení však rovněž nemá, jelikož se jedná projednávaná věc týká důchodového pojištění (§ 60 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. ledna 2025

Michal Bobek
předseda senátu